

ἡμῖν γοῦν, ἀπάντησις φαίνεται ἡ ἐξῆς· Ἐκ τῶν ἐλληνικῶν φύλων τὸ μᾶλλον ἐπίδοσιν λαβὼν εἰς τε τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν ἦν τὸ Ἴωνικόν, ὅπερ ἀφανταχοῦ τῶν παραλίων καὶ λιμένων τῆς Μεσογαίου ἐφοίτα, ὅτε μὲν λόγῳ συμπερόντων, ὅτε δ' ἐξ ἀνάγκης δηλ. τρικυμιῶν, σφοδρῶν ἀνέμων καὶ τῶν παραπλησιῶν. Ὁμολογούμενον δ' ὅτι τὸ πάλαι, ὡς καὶ νῦν ἐστὶ, ἡ ἐπικάμψις τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Λακωνικῆς, ἦτοι τοῦ Ταινάρου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Μαλέα, ἦν ἐκ τῶν δεινοτάτων· διὸ καὶ ἐγεννήθη παροιμία παρὰ τοῖς πάλαι· «Μαλέαν ἐπικάμψας ἐπιλάθου τῶν οἰκαδε.» Τοσοῦτον ἐθεωρεῖτο δεινὴ ἡ ἐπικάμψις τοῦ Μαλέα τὸ πάλαι· ἀλλὰ καὶ σήμερον μ' ὄλην τὴν δυνατὴν τελειότητα τῆς ναυτιλίας, ἣν διευκόλυναν αἱ νεώτεραι ἀνακαλύψεις τῶν φυσικο μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, ἀρκούντως, ἡ ἐπικάμψις τοῦ Μαλέα θεωρεῖται δεινὴ παρὰ τῶν ναυτιλλομένων ἐν Ἰστιοφόροις· ὅθεν τῶν Ἴωνων τις ἔμπορος ἢ πλοίαρχος κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἐλθὼν εἰς κίνδυνον παρὰ τὸν Μαλέαν καὶ σπρωχθεὶς παρὰ τῶν ἀνέμων εἰς τὸν λακωνικὸν κόλπον, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὁποίου ἦν τὸ Γυθειον, ἀπέβη εἰς τὴν πόλιν, ἔθυσεν ἕως σωτήρια καὶ ἀνέθηκε τοῖς ναοῖς τῆς πόλεως τοῖς ἐν τῇ ἀκρᾷ τοῦ Γυθείου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Εἰς τὸν καταρτισμὸν τοιούτων σκέψεων τοῦλάχιστον ἄγει ἡμᾶς ἡ φράσις τῆς ἐπιγραφῆς ἥδε· «*Δαμῆς Βορέη*» εἴτ' οὖν καταδαμασθεὶς ὑπὸ τοῦ Βορέα ἀπέβη εἰς τὴν πόλιν Γυθείου καὶ ἔθυσσε σωτήρια Ἀχιλλεῖ καὶ Θέτιδι.

Β'. ἐν Πασσαβᾷ.

Μακρὰν τῆς πόλεως Γυθείου 2 ¹/₂ ὥρας ἀπέχει τὸ φρούριον τὸ τοῦ Πασσαβᾷ καλούμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ *passee-avant* ἴσως, ὡς κτισθὲν κατὰ τοὺς στυροφορικοὺς χρόνους, ἀκριβῶς ὅμως εἰς ποῖους, ἀγνωστον· εἰς τὸν λαὸν ὑπάρχει κοινὴ ἰδέα, ὅτι ἐκτίσθη παρὰ τῶν Βενετῶν, οἵτινες καὶ τὸ φρούριον Κελεφᾶς, κατ' αὐτὸν, ἔκτισαν, ἐν ᾧ τὸ χειρόγραφον τῶν ἐν Κορσικῇ Στεφανοπούλων παριστᾷ, ὅτι τὸ φρούριον Κελεφᾶς ἔκτισαν οἱ Τοῦρκοι (ἴδε περὶ τοῦ ἐν Κορσικῇ Στεφανοπούλων Γ. Παππαδοπουλου σελ. 49. ἐκδ. Ἀθην.). Μεταξὺ τῶν δύο φρουρίων Κελεφᾶς καὶ Πασσαβᾷ ὑπῆρχε δίοδος συγκοινωνίας λιθόστρωτος, ἣς τὰ ἴχνη καὶ σήμερον σώζονται μεταξὺ τῶν λόφων καὶ φράγγων, τῶν ἀναμεταξὺ Κελεφᾶς καὶ Πασσαβᾷ· μάλιστα ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι καὶ ἁμαξαὶ διήρχοντο τὴν δίοδον ταύτην κομίζουσαι τροφᾶς καὶ πολεμιφόδια εἰς Πασσαβᾷν ἐκ Κελεφᾶς· ἀπέδειξις ὅτι μία Κυβέρνησις εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς καὶ τὰ δύο φρούρια· ἴσως κατέσχε τὸ ἐν καὶ μετέπειτα καὶ τὸ ἄλλο. Ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα νὰ ἐξασκηθῶσι δὲν εἶναι δυνατόν, καθόσον δὲν ὑπάρ-

χοῦσι μνημεῖα γραπτὰ. Ὁ καθηγητὴς Καππότας ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Φιλομαθῶν (1866—67) ἐδημοσίευσεν ἰδίαν διατριβὴν περὶ τοῦ φρουρίου Πασσαβᾷ ἀρκετὰ ἐκτεταμένην (ἦν ἐνθυμῶμαι καλῶς)· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ζήτηματα δὲν λύει μάλιστα οὐδὲ θίγει τὸ ζήτημα ἂν ἀπὸ Ῥωμαίων ἀκόμη ὑπῆρχε τὸ φρούριον, ἢ τοῦλάχιστον ἐπὶ ἐρείπιων ῥωμαϊκῶν ἐπωκοδομήθη τὸ ἤδη διασωζόμενον φρούριον, καθόσον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐσχάτως ἐκείσε εὑρεθείσης ἐπιγραφῆς τῆς ἐξῆς, καὶ τοῖς διεσθαρμένης·

PKM
 MI
 TH
 ΛΟΓΚΡ
 EN
 Θ T

Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι εἰς λίθον κοινὸν τεθραυσμένον καὶ βεβλαμένον παντειδῶς, κείμενον δὲ ἤδη ἀναμέσον χόρτων καὶ βάτων καὶ ἀκανθῶν, αἵτινες ἀνεφύησαν ἔνδον τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ φρουρίου, μάλιστα ἀμυγδαλεῶν πολλῶν. Δύπη καταλαμβάνει τὸν θεατὴν μόνον εὑρισκόμενον ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ βλέποντα πύργον τινα τετράγωνον διασωζόμενον καὶ τινα ἄλλα ἐρείπια, συναισθανόμενον δὲ τὴν περὶ ταῦτα ἀκηδεῖαν.

ΔΘΑΝ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ. Ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἐν Πράγῃ πανεπιστήμιον ἰδρύθη τὸ 1348. Τὸ ἐν Βιέννῃ 1364. Τὸ ἐν Γενεύῃ 1368. Τὸ ἐν Κολωνίᾳ 1485. Τὸ ἐν Ἑίδελβέργῃ 1386. Τὸ ἐν Ἐρφούρτῃ 1392. Τὸ ἐν Λειψίᾳ 1409. Τὸ ἐν Βουρσβούργῃ 1410. Τὸ ἐν Ροστόκῃ 1419. Τὸ ἐν Λιβανίῳ 1425. Τὸ ἐν Δόλῃ 1426. Τὸ ἐν Τρεβερσίῳ 1454. Τὸ ἐν Τριφυουάλδῃ καὶ Φρ.βούργῳ τῆς Βρισγοβίας 1456. Τὸ ἐν Βασιλείᾳ 1459. Τὸ ἐν Ἰγγολσταδῃ 1472. Τὸ ἐν Τυβιγγίᾳ 1477. Τὸ ἐν Μογοντίχ 1477. Τὸ ἐν Οὐκτεμβέργῃ 1502. Τὸ ἐν Ἐλμσταδῃ 1575. Τὸ ἐν Ἀλλῃ 1694. Τὸ ἐν Γοττίγγῃ 1735. Τὸ ἐν Ἐρλάγγῃ 1743. Τὸ ἐν Στουτγάρδῃ 1775. Τὸ ἐν Βερολίῳ 1810. Τὸ ἐν Βόννῃ 1818. Τὸ ἐν Μονάχῳ 1826. Τὸ ἐν Ζυρίχῳ 1832 καὶ τὸ ἐν Βέργῃ 1834.

Ἐν δὲ Γαλλίᾳ τὸ ἐν Παρισίοις 1200. Τὸ ἐν Τολόσῃ 1229. Τὸ ἐν Μομπελιέρῳ 1284. Τὸ ἐν Λυρῆνιᾳ 1305. Τὸ ἐν Γρενόβλῃ 1365 (μετακομισθὲν ἐν Βαλεντίᾳ 1454). Τὸ ἐν Ανδεγαβῶ 1364. Τὸ ἐν Ὁράγγῃ 1365. Τὸ ἐν Δόλῃ 1432 (μετατεθὲν εἰς Βεσσαντίαν τῇ 1616). Τὸ ἐν Πουατιέρῃ 1431. Τὸ ἐν

Κάεν 1436. Τὸ ἐν Βαλεντία 1454. Τὸ ἐν Νάντη 1460. Τὸ ἐν Βιτυριγία 1465. Τὸ ἐν Βορδιγάλοις 1472. Τὸ ἐν Δυροκορτυρούμη 1548. Τὸ ἐν Δουαύω 1572. Τὸ ἐν Παλύμω 1722. Τὸ ἐν Ναναύω 1769⁽¹⁾.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἐν Ὄξφόρδῃ 1206. Τὸ ἐν Καντωρβηγία 1229 ἢ 1257. Τὸ ἐν Ἀγίω Ἀνδρέᾳ 1411. Τὸ ἐν Γλασκόβῃ 1454. Τὸ ἐν Ἀβερδεένῃ 1506. Τὸ ἐν Ἐδιμβούργῳ 1582. Τὸ ἐν Δουβλίῳ 1591. Τὸ ἐν Λονδίῳ 1828.

Ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ Βελγίῳ. Τὸ ἐν Λοβανίῳ 1426. Τὸ ἐν Λεϊδῇ 1575. Τὸ ἐν Φραυκεκέρῃ 1585. Τὸ ἐν Γρονίγγῃ 1614. Τὸ ἐν Ἰτρέχῃ 1636. Τὸ ἐν Λιέγη 1816. Τὸ ἐν Γάνδῃ 1816. Τὸ ἐν Βρυξέλλαις 1834.

Ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ ἐν Βονωνίᾳ ἀρχαιότερον πάντων ⁽²⁾. Τὸ ἐν Νεαπόλει 1224. Τὸ ἐν Παδοῦῃ 1228. Τὸ ἐν Ρώμῃ 1245. Τὸ ἐν Φεζζάρᾳ 1264. Τὸ ἐν Παρούσῃ 1307. Τὸ ἐν Πίσσαις 1333. Τὸ ἐν Φλωρεντίᾳ 1349. Τὸ ἐν Παυίᾳ 1360. Τὸ ἐν Σιένη 1370. Τὸ ἐν Παλέρμῳ 1394. Τὸ ἐν Γκυρίῳ 1405. Τὸ ἐν Πάρμῃ 1482. Τὸ ἐν Καλαρίδι (ἐν Σαρδινίᾳ) 1764. Τὸ ἐν Καταίτην (ἐν Σικελίᾳ) 1433. Τὸ ἐν Μακεράτῃ 1445. Τὸ ἐν Φόρμῳ 1589. Τὸ ἐν Σάν Μαρίῳ 1727.

Ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ, τὸ ἐν Οὐαλεντίᾳ 1209. Τὸ ἐν Σαλαμάγχῃ 1239. Τὸ ἐν Λισσαβώνῃ 1279. Τὸ ἐν Κοίμβρᾳ 1291. Τὸ ἐν Βαλλαδολίδῃ 1346. Τὸ ἐν Τολέδῳ 1499. Τὸ ἐν Σιβιλίᾳ 1504.

Τὸ ἐν Κρακοβίᾳ 1364. Τὸ ἐν Κοπεγχάγῃ 1476. Τὸ ἐν Ἰψάλῃ 1476. Τὸ ἐν Δορπάτῃ 1632. Τὸ ἐν Μόσχᾳ 1755. Τὸ ἐν Γενεύῃ 1383. Τὸ ἐν Βίλῃ 1803. Τὸ ἐν Πετρούπολει 1819. Τὸ ἐν Κιέβῳ, τὸ ἐν Χαρκόφῳ, τὸ ἐν Ὁδησσῳ 1867. Τὸ ἐν Ἀθήναις 1836.

ΛΑΤΙΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ. Ὁ Λάνσιος ἐποίησε τὸν ἀκόλουθον λατινικὸν στίχον, ὅστις διὰ τῆς διαφόρου μεταθέσεως τῶν στοιχείων αὐτοῦ ἀλλοιοῦται κατὰ σημασίαν κατὰ 39,916,800 τρόπους.

Cruz, fox, fraus, lis, mars, nox, rus, soris, mala, slyx, vis.

Καὶ ὁ Βόσσιος ἀναφέρει τὸν ἐξῆς στίχον, ὅστις διὰ τῆς αὐτῆς μεταθέσεως ἀλλοιοῦται κατὰ 3,628,800 τρόπους.

Lex, vox, sol, dux, fors, lux, mors, spes, rex, rotta, christau.

ΕΝΕΤΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ. Κατὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας ὁ στόλος τῆς πολιτείας ταύτης συνέκειτο ἐκ τῶν ἐξῆς πλοίων

Δικρότων τῶν 70 τηλεβόλων	Ἀριθμὸς	40
Ὁμοίων τῶν 66	»	41
Ἐτι τῶν 55	»	4
Φρεγατῶν τῶν 42—44 τηλεβόλων	»	43

⁽¹⁾ Κοριολεκτικῶς ἐν Γαλλίᾳ ἐν μόνον πανεπιστήμιον ὑπάρχει τὸ τῶν Παρισίων προϊστάμενον τῶν λοιπῶν, ὡς καὶ ἄλλων τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

⁽²⁾ Ἀρχαιότερα τοῦτου ὑπῆρξεν ἡ ἐν Σαλέρνῳ ἱατρικὴ σχολή.

Ὁμοίων τῶν 32	Ἀριθμὸς	2
Γαλερῶν	»	2
Βομβαρδῶν	»	23
Κοτόρων	»	4
Κανονιοφόρων φερόντων ἐν μὲν τηλεβόλων τῶν 40 λιτ. καὶ τέσσαρα τῶν 6 λιτ.	»	16
Βρικίων	»	3
Γολετῶν τῶν 16 τηλεβόλων	»	4
Γαλιωτῶν 30—40 κωπῶν	»	7
Σιαμπεκῶν	»	7
Λεμβῶν μεγάλων (Feluche)	»	5
Ὀλμοφόρων (Obusiere) φερόντων δύο μὲν ὄλμους τῶν 40—50 λιτ. καὶ 4 τηλεβόλα τῶν 6 λιτρῶν	»	31
Τὸ ὄλον τῶν πλοίων	»	133

ΜΑΥΣΩΔΙΟΝ ΠΟΡΣΕΝΑ. Ἐκ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῶν πολλαχῶς ἐπασχολησάντων τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀρχαιολόγους ἐστὶ καὶ ὁ τοῦ Πορσένα τάφος, περὶ οὗ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τάδε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. «Ὁ Πορσένος, λέγει οὗτος, ἐτάφη παρὰ τὴν Κλύσιον πόλιν, ὅπου ὠκοδόμησε μνημεῖον ἐκ τετραγώνων λίθων. Ἐκαστον δὲ τῶν πλευρῶν τοῦ τετραγώνου τούτου εἶχε 300 ποδῶν μῆκος καὶ 50 ὕψος.»

I. ΔΕ-ΚΙΓ' ἈΛΛΑΣ.

ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΑΙΣ. Ἀγάθων ἔφη «Τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μεμνησθαι· πρῶτον μὲν ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει, δεύτερον ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει, τρίτον ὅτι οὐκ ἀεὶ ἄρχει.»

Ἡ νῦν ὑπό τινων χρηστότης καλουμένη μετέθηκε τὸν ὄλον εἰς πονηρίαν βίον· οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς μηδενὶ χρωῖ πονηρῶ πρὸς τὰς διοικήσεις· ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀμάρτοι σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν τῇ περὶ Γρατιανοῦ Ζώρζῃ βιβλιογραφίᾳ τῆ δημοσιευθείσῃ διὰ τοῦ φυλλαδίου τῆς 15 Αὐγούστου, παρελείφθη τὸ μόνον μὴ ἐν τῇ ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μεταγλωττισθείσῃ ἐπιστολῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ παράλειψις αὕτη διαστρέφει τὴν ἔννοιαν, παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ προσθέσῃ αὐτὸ μεταξὺ τῶν λέξεων *κλασικῆς ἐλληνικῆς* καὶ τῆς μεταχειρισθείς, ὥστε νὰ καταρτισθῇ ἡ φράσις οὕτω πως· «Θαυμάστον δὲ πόσον εὐφυῶς καὶ ἐπιδειξίως ἐπανεφέρε κλ, μὴ μεταχειρισθείς τὴν ἀπαρέμφοτον.» (σελ. 229.)